

ud paa Natten sprang op paa en Stol og under frygtelig Tumult holdt sin første politiske Tale, havde Gjørup med sin Person dækket Vennen mod Overlast af nogle halvfulde og ophidsede Mennesker, der vilde rive ham ned af Stolen og prygle ham fordærvet. Ogsaa siden hørte han en Tid til Enslevs uegennyttigste Vaabendragere. Men deres Livsskæbner var bleven meget forskellige. Skønt Gjørup var et skarpsindigt Hoved med en ualmindelig juridisk Viden, som Partiet ofte havde gjort Brug af, var han stadig bleven holdt nede i en politisk Skyggetilværelse og af Partiets egen Presse gjort til en halvt latterlig, halvt tvetydig Person, hvad han ikke uden Grund tilskrev Enslevs Indflydelse. Fra det Øjeblik, da de to Venner mødtes i Rigsdagssalen, havde Enslev udelukkende set Pedanten i ham; og da han desuden frygtede ham som Medbejler, havde han ikke taget i Betænkning at uskadeliggøre ham.

Men nu følte Gjørup, at Hævnens Time var kommen for ham. Retfærdigheden skulde endelig indhente den store Forbryder! Den Hovmodige skulde falde paa sine Gerninger og ende sine Dage som en fredløs Mand!

Folk begyndte at komme. Den første var den unge Højskoleforstander Aleksandersen i sin karakterfast tilknappe Frakke med de udpolstrede Skuldre. Ved Synet af det lange Bord med de mange forhistoriske Belysningsgenstande udbredte han smilende sine Arme, mens hans Skygge lumskelig tegnede sig paa Væggen bagved ham som en uhyre Sprællemænd.

Nøjagtig paa Klokkeslaget kom Rektor Bohse sammen